

Vsa množica se vzvalovi,
navdušenju kar konca ni.
Ko pa zagovornik ves razgret
oddahne si, povzame spet:

»Poglejmo, brateci, vsak svoj nos!
Odgovor: puhle repe kos.
In usta naša in oči?
Iz lica oglje nam štrli.
Je pokrivalo lepo mar?
Neraben, počen lonec star.
Orožja v naših pa rokah
še psov in vrabcev nič ni strah.
In ko počivat gre vašan,
pred vrati čuvamo mu stan.
Od mraza noč in dan drhteč
le mislimo na toplo peč.
Zato se moj predlog glasi,
ki naj ga zbor naš odobri:
Ta noč možem sneženim naj
prinese muk ledenih kraj!«

K županu vsi se napote
in mu pred hišo prihrume.
»Gospod župan, odprite koj!
prav v dušo zebe nas nocoj.«

Glavar občine je krčmar,
ki mu je dobrih gostov mar.
Ko belih mož zagleda roj,
prestraši se in krikne: »Joj!«
Nato pa v sobo vse može
povede in tako jim de:
»Kako vesel sem, da nocoj
prišli pod skromni krov ste moj!
Pred vsem pa: tu je topla peč.
Točajka, hej, gospodom streč!
Kaj je po volji: vino, čaj?
Zastonj jim, Micka, vsega daj!«

Župan to rekši odhiti,
ker novi gosti so prišli.
Možje sneženi pa molče,
zgledujejo se in jeze.
Kar oglasi se gramofon:
»Ko polnoč bo oznanil bron,
bo stopil zopet božji Sin
v dolino solz z neba višin:
miru in zadovoljstva spet
deležen bo vesoljni svet.«

»Kam nesel si župana spak?«
premišlja mož sneženih vsak.
»Kako ta peč strašno žari!
Ne bom preživel te noči.«

»Tovariši, hladit se grem,
vi ostanite, jaz ne smem!
Ves znojen sem, že se topim,
kaj bo, če pljučnico dobim?«

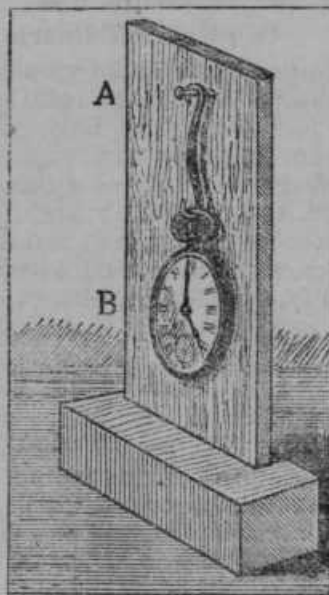
»Mi tudi!« vse vprek zakriče,
po kaj prišli so, kdo še ve?
In drug za drugim vstajajo
in vzdihujoč odhajajo.

Ko zvon polnočni zadoni,
so že možje sneženi vsi
na svojih mestih kot poprej
in zadovoljni so odslej.

URA NIHA

Morda veste iz šole, da pri uri nihalo,
če je dolgo 1 meter, vsako minuto natančno
šestdesetkrat sem in tja nihne. Čim
krajše je nihalo, tem hitreje niha, čim
daljše je, tem počasneje. V navadnih žepnih
urah nihne nihhalno kolesce 240 krat

sem in tja; če bi imela žepna ura namesto
tega kolesca nihalo, bi moralo biti $6\frac{1}{2}$ cm
dolgo.

Nihanje tega kolesca v žepni uri pa lahko
prenesemo na nihalo, če obesimo žepno
uro na kavelj, ki ima obliko S, in sicer
tako, da je med A (kjer je ura obešena)
in med B (kjer je osišče onega kolesca v
uri) natančno $6\frac{1}{2}$ cm razmaka. Če jo tako
obesimo, bo žepna ura tako dolgo sem in
tja nihala, dokler je navita. Poskusite!

Čarobna moč božične noči

Mnogi ljudje pripisujejo božični noči
čarobno moč. Pravijo, da se v tej noči go-
dijo čudovite stvari.

Tako pripovedujejo, da se je neki drvar
vračal v božični noči domov. Že od daleč
je slišal, ko je stopal po gozdu, kako va-

bijo v domači vasi
zvonovi k polnoč-
nici. Tedaj mu je
padlo, ne da bi se
tega zavedel, ne-
kaj praprotnega
semena v čevelj.
Ko je dospel do-
mov, so se ravno
domači vračali od
polnočnice. Nihče
ga ni ogovoril,
ker je bil zaradi
praprotnega seme-

na neviden. Komaj pa si je sezul čevlje,
so ga na mah vsi zagledali ter ga začu-
deno vprašali, odkod se je tako nenadoma
pojaval. Tedaj se je zavedel čudeža, a bilo
je že prepozno. Ču-
dodelno seme je iz-
ginilo.

Če kdo v božični
noči kosi, ne sme v
času od polnoči do
ene z delom prene-
hati. Ako bi prene-
hal, ga pokosi smrt,
ki hodi ob tem času
neprestano za njim.

Iz studencev teče
v božični noči tudi
mleko, samo pravi
čas — na minuto
točno — je težko
zadeti.

Kdor gleda med
polnočnico skozi
okno v kako sobo,
vidi domačna. Ki
bo v sledečem
umrl, ležati na
mrtvaškem odru. ...
ki hlapec je tako
hotel zvedeti, kdaj
bo umrl in se je po-
dal med polnočnico

proti domu. Ko je nekaj časa hodil, sta
mu dva kozla zastavila pot. Bodla sta se
z rogovi, da so
kar iskre švigale.
Mož ni poznal
strahu in je mirno
čakal, da sta se
kozla pripravila
za nov naskok.
Hitro je švignil
med njima naprej
in je srečno pri-
spel do hiše. Tam
je pogledal skozi
okno. V sobi je
ležal gospodar na
mrtvaškem odru. In res je naslednje leto
umrl.

Drugemu radovednežu je zastavila pot
med polnočnico trd-
no zavita bela žena.
Mož jo je tako uda-
ril, da se je zvrnila
po tleh. Zdaj je imel
prosto pot. »Če bi
bil zbežal, bi te bila
raztrgala na koma-
diče,« je rekla pe-
klenska pošast in iz-
ginila. V sobi je vi-
del mož potem na
mrtvaškem odru domačo hčer z otrokom.
Ne dolgo potem sta mati in otrok umrla
za nalezljivo boleznijo.

